

Arevik aus der Ukraine

Eine tapfere Frau aus Kiew mit ihrem zweijährigen Sohn sind im März nach Wien geflüchtet. Sie hatten 12 Tage in einem Bunker verbracht und der Ehemann wollte nicht, dass sie in der Ukraine bleiben. Er durfte das Land nicht verlassen, weil er in Kiew arbeiten muss.

Arevik fand mit Hilfe der Organisationen Caritas und Diakonie eine kleine Unterkunft für sich und ihren Sohn. Im Erdgeschoss und – was für die beiden sehr positiv ist – mit einem Garten direkt vor ihrem Fenster, den sie mit den Mitbewohnern benutzen kann. Sie hatte Glück: die Hausgemeinschaft hat sie sehr gut aufgenommen und unterstützt die kleine Familie wo sie nur kann. Höhepunkt war eine Gartenparty, bei der alle etwas zum Essen und Trinken mitgebracht haben. Auch ukrainische Köstlichkeiten haben nicht gefehlt.

Inzwischen geht der kleine Sohn in einen Privatkindergarten, wo er gratis bleiben darf. So kann Arevik einen Deutschkurs anfangen, auf den sie sich schon sehr freut. Ihr Traum ist es, dass sie Arbeit als Fotografin findet, sobald ihr Deutsch gut genug ist.

Als große Überraschung bekam ihr Ehemann unerwartet die Erlaubnis für zwei Tage (nach sieben Monaten) nach Wien zu kommen. Die Freude war riesengroß. Wenn nur der Krieg vorbei wäre, sie würden ein neues Leben anfangen.

Eine große Enttäuschung für sie sind ihre ehemaligen Freundinnen aus der Studentenzeit, die jetzt in Russland leben. Sie glauben ihr nicht, wenn sie von den Bombenanschlägen erzählt und meinen, das sind alles ukrainische Bomben. So funktioniert die Gehirnwäsche durch sämtliche Medien.

Arevik eine starke Frau mit großen Plänen und Hoffnungen.

Аревик з України

Відважна киянка з дворічним сином у березні втекла до Відня. Вони провели в бункері 12 днів, і чоловік не хотів, щоб вони залишалися в Україні. Йому не дозволили покинути країну, оскільки він має працювати в Києві.

Аревік знайшла невелике житло для себе та сина за допомогою організацій Caritas та Diakonie. На першому поверсі і – що дуже позитивно для них обох – із садом прямо перед її вікном, яким вона може користуватися зі своїми сусідами по квартирі. Їй пощастило: домашня громада прийняла її дуже добре і підтримує маленьку родину, чим може. Кульмінацією стала вечірка в саду, де кожен приніс щось поїсти та випити. Не обійшлося без українських смаколиків.

Маленький син зараз ходить у приватний садочок, де може перебувати безкоштовно. Тож Аревік може розпочати курси німецької мови, чого вона дуже чекає. Її мрія – знайти роботу фотографа, як тільки її німецька буде достатньо добре.

На великий сюрприз її чоловік несподівано отримав дозвіл приїхати до Відня на два дні (через сім місяців). Радість була величезна. Тільки б війна закінчилася, вони б почали нове життя.

Великим розчаруванням для неї стали її колишні студентські подруги, які зараз живуть у Росії. Їй не вірять, коли вона говорить про бомбардування і каже, що це все українські бомби. Так працює «промивання мізків» у всіх ЗМІ.

Аревик сильна жінка з великими планами і надіями.